

WUT SchwPoR 2017

Merete Lunding har sammen med sin hund Monty været i Italien for på bedste måde at repræsentere de danske farver til verdensmesterskabet i schweissspor og fortæller her om en spændende prøve i et meget udfordrende terræn.

Af Merete og Ib Lunding

I juni måned fik vi fra DGK tilbud om at deltage i en sporprøve i WUT-regi. Prøven er et verdensmesterskab i schweissspor uden dommerledsagelse afholdt efter de tyske regler for SchwPoR. Prøven skulle finde sted i Italien i området Pontassieve lidt øst for Firenze den 20. august.

Der kunne meldes til i enten 20 timer eller 40 timer gamle spor, der begge var 1000 m lange og havde tre knæk. Der er ingen afhop, wiedergang eller sløjfer, men undervejs er placeret 5 markører, hvoraf mindst to skal findes. Markørerne er placeret i selve schweisssporet og skal så vidt muligt sikre, at hunden har fulgt sporet nøje hele vejen. Sporet udlægges med 250 ml schweiss, der i dette tilfælde var fra vildsvin.

Vi fandt i WUT's tidsskrift et referat fra den tilsvarende konkurrence, der i 2016 var afholdt i Rusland. Der havde deltaget i alt seks hunde fra Rusland, Tyskland og Slovakiet og ingen havde nået enden af de udlagte spor.

Vi blev hurtigt enige med Monty om

Præmieoverrækkelsen. (Foto: Ib Lunding)

at tage udfordringen op, og i betragtning af de uvante forhold, og at vi jo aldrig havde prøvet denne form for spor, valgte vi at melde til i 20 timers klassen.

Så gik træningen og planlægningen i gang. Vi fik fat i noget vildsvineblod og et par vildsvineklove og fik inden afrejsen gået to træningsspor på hhv. dråbe og klov efter de tyske regler og begge gik udmærket.

Vi valgte at flyve fra København til Milano og videre ca. 375 km. i lejet bil til Pontassieve. Vi kunne

også have kørt selv, men det ville have taget 2 dage ekstra hver vej, kostet ca. det samme og været mere anstrengende for os alle tre. Monty skulle på flyveturen, der varer ca. 2 timer, være i en taske på 40x30x20 cm. Det er lidt trangt for ham, men vi trænede også det før afrejsen med godt resultat. Vi valgte at rejse torsdag, så vi havde fredag og lørdag til at akklimatisere.

Turen ned gik fint. Monty var lidt urolig de første 20 min i flyet, men faldt så helt til ro. Køreturen ad Italienske motorveje i ca. 38 gr. varme var lidt anstrengende, ikke mindst fordi den italienske trafik giver hyppige nær-døds oplevelser, men vi nåede frem og blev indkvarteret på et hotelværelse med air-con.

Fredag gik vi en lille tur på under 2 km på nogle vandreruter i området. Temperaturen var over 40 grader, så det var, hvad vi kunne klare og så hjem til værelset og airconditioneringen. Lørdag var næsten lige så varm og gik på samme måde. Vi gennemsøgte området også i bil for at finde terræner, hvor vi mente, der kunne

Gedestien hvor Meretes spor starter nede ad skråningen til højre. (Foto: Ib Lunding)

Merete på vej ned til sporets start. (Foto: Ib Lunding)

lægges spor, men fandt ikke nogen.

Lørdag aften var der så velkomstmøde i en meget smuk park med store træer, hvor der var sat flag op på stammerne for de deltagende nationer. Mødet startede med en katolsk messe, der varede cirka en time og endte med, at pateren gav alle deltagende hunde og førere et stænk vievand og en velsignelse. Pateren gav også hele historien om Sct. Hubertus, men da den blev givet på Italiensk, var det jo godt, vi kunne den i forvejen. Efter messen blev de deltagende landshold præsenteret og de respektive nationalsange afspillet. Meget flot og stemningsfuldt. Så var der lodtrækning og Monty og Merete trak spor nr. 13.

Der var i alt 18 deltagende ekvipager; 5 skulle gå 40 timers spor og 13 skulle gå 20 timers spor ligesom os. Der var deltagere fra Tyskland, Spanien, Letland, Frankrig, Italien, Slovakiet, Schweiz, Danmark og Italien og de fleste så ud til at være meget garvede hundefolk. Vi fik en fin modtagelse og alle var venlige og positive, men man anede en vis skepsis i forhold til Merete og Monty, der ikke bare var langhåret, men også prøvens eneste dværg.

Natten mellem lørdag og søndag skete så et mindre mirakel (var det mon paterens fortjeneste? Hvis ja vil vi overveje at gå over til katolicismen). Temperaturen faldt, så der var lige

omkring 20 grader, da vi skulle starte ved 9-tiden. Yderligere var M&M så heldige at komme med på første hold på 4 ekvipager til afprøvning.

Vi blev kørt ud på en gedesti, der gik midt på en bergskråning på ca. 45 grader bevokset med krat. To spor lå ovenfor gedestien og to nedenfor. Spor 13 lå nedenfor og Merete fik udpeget et sted, hvor man kunne ane en rød sløjfe ca. 20 m nede i kratet og når man nåede ned til denne, skulle man i retning til venstre på skråningen kunne se endnu en sløjfe, der angav startretningen. Merete fik besked på, at hvis hun blev væk, skulle hun kravle op til gedestien igen, så ville hun blive fundet.

Da Merete nåede ned til startstedet, var Monty allerede godt i gang hen

Kan I finde markøren? (Foto: Ib Lunding)

En af de italienske deltagere på vej op ad skråningen. (Foto: Oliva Conti)

mod retningspunktet og så gik det ellers af sted. Merete måtte holde fast i buske og småtræer for ikke at glide ned ad skråningen og fandt ikke den første markør, formentlig fordi Monty havde dækket den med blade eller skubbet den ned ad skråningen, da han passerede. Efter anden markør knækkede sporet til højre ned ad skråningen og Merete måtte kure ned på rø... efter Monty. Desværre kurede Merete højre om en busk, som Monty havde passeret venstre om, og der lå formentlig den tredje markør. Så knækkede sporet igen til venstre og på dette tredje ben fandt Merete så den 4. markør, inden sporet knækkede til venstre igen og opstigningen ad sidste ben begyndte. Her gik det så opad til dels på alle fire og et stykke oppe fandt Merete så den 5. og sidste markør. Lige efter tog Monty sit eneste svinkeærinde fra sporet, idet han knækkede til højre, måske fordi han fik fært af levende svin i det tætte krat. Heldigvis opdagede han dog hurtigt, at der ikke var schweiss og stoppede op midt i en regnvandsravine, som Merete kun lige kunne se ud over kanten af. Nu var gode råd dyre, for der var absolut ingen mulighed for at rondere, men heldigvis kunne Monty godt se det, så han gik tilbage nøjagtig i eget spor, til han fandt schweissen igen

Målet nået. (Foto: Ib Lunding)

og fulgte den op til målet, der var markeret af et halvt vildsvineskind med forben på lagt over en stub, så det lignede the real thing. Monty så på "dyret" med en vis mistillid, men han var fremme og det hele havde taget 33 minutter.

Merete havde i det varme vejr ikke taget lange ærmer på, så efter turen gennem krat og brombær m.m. løb blodet fra mange huller og rifter på armene og et par store blå mærker var det også blevet til, men Merete syntes ikke, hun havde set Monty gå bedre og den tyske dommer, der stod ved mål, var ovenud begejstret for præstationen. Der var egekviste til både Monty og Merete.

Da alle deltagere var vel tilbage omkring middagstid skulle resultatet gøres op. Placeringen blev afgjort ved, at man selvfølgelig skulle have gået sporet til ende og derefter hvor mange markører (mindst 2), man havde fundet. Hvis flere havde samme antal markører, var den hurtigste vinder. I klassen for 20 timers spor var to kommet hjem med alle fem markører og vinderen fra Spanien havde været 46 min. undervejs. Tre havde fundet fire markører og den hurtigste af dem havde brugt 43 min. Hurtigst af alle var M&M med tre markører og 33 minutter på en 6. plads, så havde Me-

rete fundet en markør mere, havde de fået bronze og havde hun fundet begge de to, hun manglede, var de blevet verdensmestre. Monty var den bedste langhårede ved prøven. Vi kunne jo nu give os til at ærgre os over de to manglende brikker, men vi vil hellere juble over Monty's præstation der blev mødt med megen respekt af dommere og konkurrenter.

Præmieoverrækkelsen var flot og stemningsfuld men foregik udeluk-

Overrækkelse af egekviste. (Foto: Ib Lunding)

kende på Italiensk! Der kunne de godt have flottet sig med en oversætter til engelsk eller et andet verdenssprog.

Hjemturen mandag forløb helt uden problemer og da Monty igen kom i flyvetasken, så han ud til at tænke: "nå nu skal vi flyve igen". Vi hørte ham ikke på hele turen.

Vi havde en herlig tur, mødte mange dejlige hundemennesker og fik en kæmpe oplevelse. Vi synes også, vi fik repræsenteret den danske gravhundeverden på god vis og vi vil gerne takke DGK for muligheden for at være med og for støtte med 1000 kr. til turen.

Turen har også givet stof til eftertanke. Merete syntes prøveformen, hvor man er helt alene med sin hund, var spændende og gav en helt ny oplevelse af samarbejdet mellem hund og fører, der her er helt alene i verden og helt afhængige af hinanden uden mulighed for hjælp. Prøveformen har i 2017 for første gang været anvendt ved det tyske bundesmeisterschaft og vi synes, det kunne være en god ide at forsøge at indføre den også i Danmark.